

Egyházunkról katolikus szemmel

riport Nehéz Mártával

Mit adott nekem a Krisztus Szeretete Egyház?

Kedves Márta, évek óta gyakorta találkozhatunk veled a vasárnapi istentiszteleteinken, és ritkán jössz “üres kézzel”, legtöbbször magaddal hozol valakit a tied közül, aki gyógyulást keres az Úrnál, vagy a Szent Szellem-keresztségre vágyik.

– Igen, én katolikus létemre szeretem a *Krisztus Szeretete Egyházat*, gazdagodni akarok azokkal a kincsekkel, amelyeket ti őriztek.

Többen nem értenek meg ezért az egyházamban, és ellem is fordulnak. Én azonban a lelkiismeretemre hallgatok. Jézus itt beszél hozzám: “Azt akarom, hogy mindannyian egyek legyenek, ahogy Én és Atyám egyek vagyunk...” “Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket...” Jézus örökké a szeretetről beszél nekem, vagyis Önmagáról beszél. Mert szeretet az Isten. Szívembe ez írta, ami minden gyermekének szól:

“Én Vagyok. Te Általam létezel. Mi ketten szeretjük egymást.” Én pedig, esendő gyermeke, azt keresem, mi az, ami tetszik Neki, és mi szomorítja meg Őt. **Ebben nagy segítségemre volt ez az egyház, és a Biblia, amelynek szeretetére itt tanítottak meg.**

Hogyan ismerted meg az egyházunkat?

– Néhány évvel ezelőtt egy vasárnap reggel 8 órakor csengett a telefon.

– Isten veled! – mondta a testvérem. – Nem bírom tovább, kiugrom az ablakon.

Bár mind a ketten katolikus nevelésben részesültünk, elhittem, hogy erejének végére ért, és a borzalmas fájdalom elöl öngyilkosságba menekül. Tudtam, több halálos kimenetelű gyógyíthatatlan betegségben szenved iszonyatosan, végigjártuk a kórházakat, és hogy hiába is könyörögnék neki (SLE immunbetegség, súlyos csonttritkulás, a combcsontja már becsúszott a medencéjébe, vérzékenysége és a csontporladása miatt operálhatatlan volt, stb.), és hogy már nincs emberi segítség.

– Várj egy kicsit – mondtam. Tegnap kaptam egy kitépelt újságcikket: *Jim Sanders* imádkozott egy riporternőért, aki otthon vette észre, hogy eltűnt a rákos csomó a melléből. Próbáljuk meg mi is... 10 órakor már ott is voltunk. Az ajtó közelében ültünk, menekülésre készen, ha varázslás következik, futás...

Csakhamar magukkal ragadtak a dicsőítő énekek. Ezek az emberek szeretik Jézust!

“Emlékezzél meg az Úr jóságáról...” “nagy az Ő irgalma népe iránt...” – sírtam a testvéremért.

Ekkor azt éreztem, mintha egy “varrógép” végigszaladna oldalamon, és az évek óta tartó veséből kisugárzó tompa fájás, amerre “bevarrták”, eltűnik. Ránéztem zokogó húgomra:

– Mi a baj? – Nem fáj semmi!!! – felelte.

És *Jim Sanders* még csak nem is imádkozott értünk. Boldogok voltunk, megtapasztaltuk Istent, aki mintegy gyógyító felhőben vett körül, és jelenlétének örömevel elkísért minket.

Majd a húgomat más betegség támadta meg. A vére trombocita-szintje megállíthatatlanul egyre lejjebb, végül 4-re zuhant. A Vérellátó Kórházban feküdt hetek óta és semmi nem használt, lépét is kivették már. (10 alatt már belső vérzések lépnek fel, az erekből kilép a vér az agyban, bárhol.) Az orra vére már megállíthatatlanul folyt. Ez a vég. Otthagytam a betegágyon, és elmentem az istentiszteletre. Írtam egy cédulát, a *Jim Sanderst* helyettesítő pásztornak: “Testvérem, Katalin haldoklik, és én nem az ágya szélén ülök, hogy fogjam a kezét, hanem eljöttem. Kérem, imádkozzanak érte.”

Raymond Cox felolvasta az alkalom előtt, és felállt a gyülekezet, és a pásztorral együtt imádkozott hittel, szeretettel és hatalommal, nyelveken. Hatalmas erőt éreztem, amely betöltötte a termet.

Siettem Katilhoz. Akkor végeztek az újabb méréssel. Nem értették, hogy mitől lett a trombocita-szám 60? Testvérem ma is él, az orvos azt mondta nekem: ezt nem érti. Nem gyógyult meg tökéletesen, de fájdalmai nincsenek. Ő, aki vallásos sem volt, most dicsőíti az Urat, nyelveken imádkozik éjjelente is, hálás a gyülekezetnek, él a vallása szerint, de az Isten az ő számára már élő valósággá vált.

Most már hiszel abban, hogy Jézus ma is gyógyít?

– Igen, itt megtapasztaltam, hogy Jézus Krisztus ugyanaz, mint régen, köztünk él, és gyógyít. Gondolkoztam azon, hogy az én egyházamban miért nincsenek gyógyulások?

Rájöttem: azért, mert nem hisznek benne. Pedig Jézus köztük is él (ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az Én nevemben...) Minket arra tanítottak, hogy a lelki gyógyulás fontosabb, és a betegségeket viseljük el, akkor leszünk szentek. Hogy mondjam ezt annak, aki az emeletről akar kiugrani, miközben én elég jól érzem magam? Pedig ha egy hívő hittel tenné rá a kezét a betegre, meggyógyulna az. De ott a félelem, mi van, ha mégsem? Nehéz nekünk hinni a gyógyulásban. Nekem azért sikerült, mert megtapasztaltam, és elhittem, hogy betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat Ő hordozta. (Ésaiás 53:4-5)

Égyik kedves barátnőm panaszkodott egyszer, hogy régóta fáj a háta.

– Imádkozom érted – mondtam.

– De mi van, ha Isten azt akarja, hogy szenvedjek?

Megkérdeztem Jézust, mit mondjak most neki?

– Ha ő nem gyógyul meg, akkor nem fog Engem úgy dicsérni, mint az ő Gyógyítóját. Szeretni fog, mint Üdvözítőt, de úgy nem, mint Gyógyítóját.

Megéreztem, hogy Jézus mennyire vágyódik, hogy szívünk minden rezdülése az Övé legyen. Imádkoztam, és a testvérem háta azóta sem fáj.

Mik azok a "kincsek"

– ahogy te nevezed –, amikre felfigyeltél?

A Szentírás szeretete, a feltétlen hit és maga az Örömhír. Az én egyházamban is olvassák a Bibliát a szentmisében, 3 évenként ugyanazt a példabeszédet. A Biblia háttérbe szorult egészen a 40 évvel ezelőtti zsinatig, mikor is az egész világ püspökei és hittudósai összegyűltek, és ki-mondták, hogy a Biblia éppen olyan fontos, mint az Oltáriszentség, jelen van benne Jézus, és ott a helye mellette a szentély fő helyén.

Nagyon szépen fogalmazták meg: A Biblia az a könyv, amelyből a Mennyei Atya szüntelenül szól az Ő népéhez, Fiának menyasszonyához, vagyis hozzánk. Ennek ellenére a szentbeszédnek nem a Bibliát magyarázzák, legalábbis ritkán. A Biblia olvasása a protestánsoknál sokkal nagyobb szerepet tölt be. Már eltelt 40 év. Mikor ébredünk?

Ralph Martin katolikus vezető, író, az Egyesült Államokban egy evangelizációs TV-műsor szerkesztője ezrével kap a *Katolikus Egyházból* kilépett hívőktől leveleket. Ilyeneket: "A katolicizmus mint vallás és kultúra alakította egyéniségemet, ám valójában sosem hallottam az evangéliumot." Szinte látom, hogy a katolikus egyházi vezetők hajukat tépik erre:

– Mit gondol, mit vallottunk az elmúlt 2000 év folyamán?

– Mégis, hogy eshetett az meg, hogy 22 évet éltem meg ott, és nem hallottam az Örömhírt...? Azért hagytuk el az egyházat, mert találkoztunk Jézussal, mert valaki megismertette velem ugyanazt az Evangéliumot, az Örömhírt, amely Szent Péter, az apostolok, a vértanúk, és azóta sok ezer katolikus és protestáns szent szívét is megragadta.

Megértettük, hogy Jézus azért jött, hogy megszabadítson a bűn rabságából, hogy megadja azt, amit mi magunktól nem lennénk képesek kiérdemelni, hogy Isten örökre visszafogadott kegyelmébe.

Szinte felfoghatatlan, hogy nem hallottuk ezt az Örömhírt a *Katolikus Egyházban*. Gondolkozzanak el, hogy lelkesebb híveik miért máshol keresik a lelki táplálékot?

És ebben a közösségben megtapasztaltam az istengyermekség örömét is.

Egyedül utaztam egyszer, és váratlanul hangosan felnevettem. Ilyet még soha nem csináltam. Mi bajom lehet?

Rájöttem, hogy boldog vagyok, mert a Mennyei Atya szeret, elfogad olyannak, amilyen vagyok, megbocsátott minden bűnt, mulasztást, és megtörte megkötöttségemet. Nem a cselekedeteim miatt, hanem irántam való szerelmében váltott meg engem, és ha engem néz az Atya, Őt látja, Jézust, mivel úgy szeret engem, mint Jézust.

Ezt tanultam meg itt, és tudom, hogy ezeket az ajándékokat Jézus nyújtja nekem, a *Krisztus Szeretete Egyház* kincsestárából.

Sokan imádkoztatok értem, amit itt is hálás szívvel köszönök. Legyetek áldottak!

Külön köszönöm *Sandersné Erzsikének*, aki megtanított hatalommal imádkozni, nyelveken, és akinek imája nagy segítséget jelentett nekem.

Mégis, mi volt a számodra a legnagyobb kincs, ajándék?

A legnagyobb ajándék azonban a Szent Szellem (ahogy mi nevezzük: a Szentlélek) jelenlétének megtapasztalása volt. Az énekek és imádságok alatt egyre erősebben átjárt először a felszabadultság, könnyedség, öröm, majd egy ismeretlen Erő jelenléte, amely kívülről jött, hullámokban áramlott, átjárt, szétáradt, hihetetlen örömmel, hisz tudatta, hogy a Szent Szellem az, aki bennem van, szeret és gyógyít.

Döbbenve tapasztaltam, hogy ezt és a gyógyulást szinte mindenki megkapja anélkül, hogy cselekedetekkel kiakarná érdemelni! Ugyanilyen döbbenet ért akkor is, amikor a katolikus templomban "úrvacsorához" járultam, és már harmadik voltam a sorban, amikor a Szent Szellem hirtelen olyan erősen kiáradt bennem, hogy kapaszkodnom kellett, nehogy elessek.

Ekkor jöttem rá, hogy a Szent Szellem az oltáriszentségben is erővel működik, csak mivel nem hisszük érezhető jelenlétét, nem is tapasztaljuk. Nálunk is van bérmálás, amikor hitünk szerint megkapjuk a Szentlelket, de azt már nehezen hisszük el, hogy Ő annyira kedves és szeretetteljes, hogy érezhetően meg is nyilatkozik annak, aki hisz Őbenne.

A *Katolikus Egyházban* a cselekedeteken van a fő hangsúly, hosszú ideig azt vallotta, hogy az ember cselekedetei révén és a szentségek elfogadásával valamelyest hozzájárulhat üdvösségéhez. Ez a vita *Luther Mártonnal* vezetett 1530-ban a nyugati egyházszakadáshoz és vallási háborúhoz.

1999-ben *II. János Pál* kezdeményezésére megbékéltek a katolikusok és lutheránusok. Augsburgban közös nyilatkozatban egyetértettek abban, hogy az ember a hit alapján és Isten kegyelméből üdvözülhet, a jó cselekedet ennek nem feltétele, hanem gyümölcse.

Ezzel a *Katolikus Egyház* elismerte *Luther Mártonnak*, a reformáció megindítójának az Igéből vett alaptételét. Ennek ellenére egyházamban a tanításokban mégis a cselekedeteken és törvényeken van a hangsúly.

Egyházunkról katolikus szemmel

riport Nehéz Mártával (2. rész)

Mit adott nekem a Krisztus Szeretete Egyház?

A KATOLIKUS EGYHÁZBAN A KARIZMATIKUS MOZGALOM „FELFEDEZTE” A HARMADIK ISTENI SZEMÉLYT.

1967-ben jelent meg Don Basham pásztornek *Face up with a Miracle* („Szemben egy csodával”) c. könyve, amelyben saját élményét beszélte el a Lélek(Szellem)-keresztségéről, és beszámolt arról, hogy a Szent Szellem olyan viharos gyorsasággal működött, hogy az írott tanúságtételek nem tudtak lépést tartani vele, és hogy további „apostolok cselekedeteit” kellene nyilvánosságra hozni a mai időkből, hogy mindenki felismerje: él az Isten.

Imatálalkozóján részt vett két docens is a katolikus egyetemről, és kérték a Szentlélekben (Szent Szellemben) való megkeresztelkedést. A Pásztor imádkozott értük kézrátétellel, és ők megkapták.

Hét végén imatálalkozón jelentették be a hallgatóknak, hogy elhatározták, addig hívják a Szentlelket, amíg nem jön, és meghívtak egy protestáns pásztor előadónak.

„Az előadást egy episzkopális, anglikán asszony tartotta nekünk — írja az akkor jelenvolt Patt Mansfield. — Ő azt mondta, hogy a Lélek erejét megtapasztalhatjuk mindennapi életünkben.

Nem lehet ilyen egyszerű — morfondíroztam, és mégis vágyódní kezdtem azután, ami neki megvolt. Majd azt kérdezte: Készen vagytok arra, amit a Szentlélek adni akar? Tűnj el gyorsan, mert valami történni fog — gondoltam, de maradtam.

Akkor mintha villám sújtott volna, Jézus azt kérdezte: Mit gondolsz Patti, ki vagyok Én neked? Abban a pillanatban arccal a föld felé kinyújtózva találtam magam, ujjam hegyétől a lábamig éreztem Isten mélységes szeretetét szétáradni bennem...

Elámultam Isten szeretetének „naivitásán”. Annyira nem érdemljük ki, annyira pazarlóan ajándékozik. Semmit sem tehetsz, hogy kiérdemeld vagy megszerezd a szeretetét. Szabadon és gazdagon árad bőséges irgalma. Szeretéből teremtett minket, és szeretetre rendelt.

Övéi vagyunk.

Szeretete értünk van és teljesen mindegy, hogy mit tesszünk, és kik vagyunk. Amikor körülnéztem, fejezte be Patti, akkor láttam, hogy mindenki a földön van, sírnak, és nyelveken dicsőítik Istent.”

A mozgalomnak nagyon sok ellensége volt és van ma is. Ezért II. János Pál pápa Suenes belga bíborost nevezte ki védelmezőjükké, évente fogadja őket, imádkozik velük. Huszonhét éve minden kontinensen tartottak már világtalálkozót, ha teheti, elmegy, mint például a párizsira, de mindig elküldi áldását és buzdításait.

A pápa szereti a karizmatikusokat, a főpapok és papok közül sokan nem.

A katolikus egyház szívből hálás lehet a protestánsoknak, drága testvéreink ők.

De hogyhogy a Szent Szellem nem maradt meg csak náluk? Ha elgondolkozunk ezen, mindjárt tudjuk, hogy Isten nem személyválogató, és hogy egységet akar köztünk.

IGAZÁN TÁJÉKOZOTT VAGY, SŐT NAPRAKÉSZ. ÚGY LÁTOM AZONBAN, HOGY MINDEZEKBEK ÉGŐ KÍVÁNSÁG VEZET, AZ IGAZI EGYSÉG ÁHÍTÁSA.

Igen. Azt kérdezem: Mikor fogja a szeretet eltüntetni az eltéréseket?

„Én meg, ha felemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” (János 12,32.)

Ez lesz aztán a nehéz dolog!! Miért?

Mert van 6000 különböző felekezet, az igazságot mindenki magáénak hiszi, és azt akarja, hogy a többi térjen meg hozzá.

A katolikusok főleg ezt hiszik. Ez afféle „arisztokratikus elkülönülés” a többiektől, és akkor is az lenne, ha valóban nagyobbak lennének.

Ralph Martin *Mit mond a Lélek* c. könyvében azt írja a katolikus gőgről, hogy: „Mi is, miként a bábeli tornyot építők, gyakran használjuk adományainkat arra, hogy »nevet szerezzünk magunknak« (1Mózes 11,4).

Végző soron magunkat magasztaljuk fel, és nem Őt. Kiváltásainkat arra használjuk, hogy mások felett uralkodjunk, mások elnyomására és nem szolgálatára.”

Szerető Atyánknak egyformán gyermekei vagyunk, Jézus minden emberért meghalt, a gyilkosokért is, a mohamedánokért is, és így tovább...

Nekünk pedig, akik Jézust elfogadjuk személyes Megváltónknak, nemde nagyon kell szeretnünk egymást? Elsősorban pedig azért, mert ez a fő parancsolat!!

De milyen alapon közeledjünk egymáshoz?

Látjuk, hogy az „igazságokat” nem vágthatjuk egymás fejéhez, mert abból háború és gyűlölködés lesz.

Figyeljük meg hogyan élt Jézus és azt, hogy mit mondott: „Azt akarom, hogy egyek legyetek, ahogy mi az Atyámmal egyek vagyunk...”

„Ha majd felemeltetem, mindeneket Magamhoz vonzok...”

„Egység ott van — mondja György atya [Bulányi György. *A szerk.*] — ahol testvéri viselkedés van. Nem nevezhetjük egymást szektásoknak sem. És nincs ott, ahol az egyik uralkodni akar, erőszakot alkalmaz, és többet akar birtokolni a másiknál. Az, hogy évente egyszer egymás templomában prédikálunk, az csak protokoll ökumené.

Hát akkor a gyakorlatban hogyan tudunk egységet teremteni?

Nézzük meg Jézus életét és cselekedeteit.

Legyünk egyszerűen jók. Tudjunk bocsánatot kérni a másiktól, és megbocsátani hetvenszer hétszer. Osszuk szét vagyonunkat a szegények között.”

Legyen minden felekezet egy ebben a törekvésben!

Jézus a földön nem ítélkezett, de azt mondta, hogy az utolsó ítéletkor fog.

“(35) Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjújhozottam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. (40) Bizony, mondom néktek, amennyiben megcselekedtétetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétetek meg.” (Máté 25,35. 40.)

Katolikus egyházam ritkán tanít a szeretet főparancsáról, mintha fontosabbak lennének a törvények!

A *Krisztus Szeretete Egyházban* örömmel tapasztaltam meg a nagyfokú toleranciát, és az egészen kimagasló felebaráti szeretetet. Szeretetlenben járnak, méltóan a nevükhöz.

Nem válaszolnak a bántó megjegyzésekre. Magam is megtanultam, hogy ha a nyelvemmel véték, elátkozhatom a rossz magot, és Jézus vérével meghintve az nem kel ki, nem rombol.

Ez az egyház törődik az elveszettekkel: a Nagy Küldetés-sel („...nékiünk adta a békéltetés szolgálatát” 2Korinthus 5,18), és a betegekkel, rabokkal.

MÉG EGY NAGY KINCSET KAPTAM: ÖRÖMMEL, REMÉNYSÉGGEL VÁROM AZ ÚR ELJÖVETELÉT.

Ez nagy boldogság! Nálunk ez mélyre van temetve: „mivel az apostolok idejében sem jött, holott meg lett ígérve... Nem érdemes erre bázírozni. Jöhet akár több ezer év múlva is.” Mi nem várjuk igazán. De én most már várom. Kell nekem a várakozás öröme. A találkozás reménye előre beragyogja életem minden napját.

Hogy készen vagyok-e? Próbálok naponta az Úrhoz térni, irgalmának bősége betölti majd, ami hiányzik.

ÉS MÉG NINCS VÉGE. A KÖVETKEZŐ KINCSEK A JÉZUS VÉRÉRŐL ÉS NEVÉRŐL SZÓLÓ TANÍTÁS.

Jézus vére megtisztít, nevében hatalom van, és ezzel élni kell. Nevében el lehet átkozni a betegséget, a viszálykodást, és a többi gonosz szellemet, védelmet lehet kapni az élet minden területén, és a legnagyobb megdöbbenésemre, még a dolgok is engedelmeskednek Jézus nevének.

Ezt Jézus maga is kijelentette nekem, amikor *Benny Hinn*

alkalmán láttam, amint az emberek kitárt kezei felett jött felénk dicsőségben, szeretettől sugározva, fején korona, amit levett, és felénk nyújtott. Akkor láttam, hogy az abroncs e betűkből áll: 'J É Z U S' Majd azt mondta: „Nektek adom.” Ebben a névben minden benne van: békém, szeretetem, a menny dicsősége és öröme, a gyógyulás, az Én jelenlétem számotokra, minden örömtök, és végül mindaz, ami hiányzik neked. (Ez utóbbit Jézus kedvesen nekem mondta, mivel vigasztalhatatlan voltam egy számomra oly kedves személy elvesztése miatt.)

Jézus tudatta velem, hogy megkoronáz minket az Atya előtt az Ő nevével.

Ezt én azért láttam, mert még kishitű voltam, és Jézus oktatott ezekre engem.

Ha csak ezt a kincset kaptam volna a *Krisztus Szeretete Egyház* révén, ez is elég boldogsággal töltene el.

Hiszem, hogy a katolikus egyház 2000 év alatti imái átjárnak a *Krisztus Szeretete Egyházat*, és viszont, az ő imáik segítik a katolikus és a többi egyházat is.

Mert mindannyian egyek vagyunk Őbenne.

Ralph Martin Rómában tartott egy evangélikai összejövetelt. A pápa meghívta őket magánkápolnájába, a reggeli misére. „Azt gondoltam, írja *Ralph*, hogy adok neki egy példányt az új könyvemből: *Mit mond a Lélek? A katolikus egyház egy korszak végén* a címe. Meglepetésemre azt mondta, hogy olvasta.

Aztán hozzám hajolt és megkérdezte:

— *Ralph!* Mit mond a Lélek az egyháznak?

Megilletődtem, hogy engem kérdez, egy laikust Amerikából. Tudtam, hogy nincs sok időnk, és a Szent Szellem folyton csak egyetlen szót mond nekem. És azt mondtam:

— Szentatyám, úgy gondolom, egyetlen szót mond ma az egyháznak: JÉZUS. Megfogta a kezem, fogtuk egymás kezét, és ő is így szólt:

— Jézus.

— Én újra azt mondtam: Jézus.

És ő is azt mondta: Jézus. És csak mondogattuk Jézus szent nevét együtt.”

Ebben a névben van az egység, és én is ezt szeretném mondani Veletek: JÉZUS, amíg el nem jön, és azután a mennyben is, örökké.

Ámen.